

Nắm chặt tay em, anh nhé

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp yêu nhau đi”)

Tình yêu, tùy mỗi người cảm nhận, nhưng với nó chỉ đơn giản là được yêu đúng nghĩa của chữ yêu. Và cả cảm giác được yêu, được trân trọng khi nó được bên anh.

Gió khẽ lay những ngọn thùy dương đang độ trưởng thành phía bãi cát khuất sau ụ đất nơi nó và anh đang ngồi.

- Khi nào em vào lại? - Anh hỏi dừng dừng khi nó vừa bốc một nắm cát định ném ra xa.

Mân mê nắm đất trong tay, nó đưa tầm mắt phóng ra, xa xăm. Tưởng chừng không điểm dừng. Chưa trả lời anh, nó đã đứng lên đi ra biển. Biển mùa này nước trong xanh, nơi mà ngày còn là đứa con nít theo chân mẹ ra biển ngóng những đêm ba dãy sớm lẫn lộn với sóng gió trùng khơi. Phải rồi, trong nó biển ngày ấy thật bình yên đến giản dị. Là ngày tháng ngây thơ đùa nghịch với cái chất nước mặn mặn bám rít lấy da thịt, hồi đó nó cũng nghĩ biển yên bình, hạnh phúc vì dù có đi đâu về đâu sóng vẫn trong lòng biển khơi, vẫn một lòng chung thủy.

Từ bao giờ anh đã sau lưng nó, lặng lẽ. Hai mươi - cái tuổi tình khôi trong sáng của cuộc đời con người, ai sống trên đời cũng trải qua tuổi hai mươi, tất nhiên anh cũng vậy. Đường như hiểu được tất cả tâm trạng nó đang mang, anh cũng chỉ im lặng bên nó. Nó lớn lên đầy đủ tình yêu thương tối thiểu mà người ta gọi là gia đình, nhưng tuổi ấu thơ in hằn trong nó vết thương lòng mà cho tới lúc đã nói chuyện với anh, nó cũng nghĩ không ai có thể chữa lành. Anh bình thường, vô cùng bình thường so với tất cả những người nó đã quen trước đó. Nó từ nhỏ vốn thông minh hơn người nhưng đối với nó không giống người khác là bất hạnh với chính bản thân nó.

- Biển chiều mát anh nhỉ? - Nó bỗng cất tiếng khiến anh bối rối một lúc.

- Ừ. Mà anh hỏi em còn chưa nói.

Hít một hơi dài nó đáp thủng thẳng:

- Dạ, tối nay em đi.

Anh thoáng buồn. Đôi mắt ấy từ lúc nó biết, quen và coi anh như một người bạn cùng trang lứa với nó - thật buồn. Cuộc sống gần ba mươi năm của anh tưởng chừng như không một gợn sóng nếu anh không để tâm tới nó, không quan tâm lo lắng cho nó hơn trước đây. Hơn ai hết, ngay cả lúc này những người bạn chiều cùng ra biển đã về hết, chỉ còn anh với nó, nó hiểu rất rõ lý do đôi mắt anh sậm lại, anh không nói gì.

Trời xuống, quay ra ụ đất lúc này, hai cây thù dương nhỏ núp dưới bóng cây lớn cũng chẳng lay động như bạn chiều, mọi thứ dường như chìm vào, hòa quyện với những vệt loang lổ trên nền trời xám. Nó vội vàng, nhưng có lẽ là ý trời, vấp phải thứ gì đó nó ngã lăn ra bãi cát. Cát dính hết thấy người nó, mà cũng chính cái khoảnh khắc ấy có lẽ dù mọi chuyện có thế nào thì có cố gắng để quên nó cũng sẽ không làm được.

Anh nhẹ nhàng nhắc nó lên, lúng túng, bối rối tưởng như nó không thể thở được, nó cũng chẳng dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, mặt nó ửng hồng tự bao giờ.

- Em không sao....

Chưa kịp nói hết câu nó giật mình nhận ra đã ở gọn trong vòng tay của anh..

Tiếng còi tàu inh ỏi, vào tới phòng đã 21h, nhớ lại lúc anh nhìn nó lên tàu. Anh đứng đó đợi khi con tàu đi một đoạn khá dài mới chịu quay về.

Nó biết anh, chơi với anh và cả những lần nói chuyện bằng tin nhắn điện thoại, chẳng biết nó có tình cảm từ lúc nào. Còn anh cứ quan tâm nó, buồn, vui hay giận hờn với ai anh đều biết, nhưng một cách cũng lặng lẽ, âm thầm. Anh ít nói, hiền lành và đã từng yêu - đó là tất cả nó biết về anh trước khi quen anh. Còn anh thì ngược lại, anh biết rất rõ về nó - cả gia đình của nó.

Rồi anh và nó yêu nhau, dần nó hiểu anh nhiều hơn, anh chính chắn, anh suy nghĩ tới nơi tới chốn, lo cho nó từng chút một, nó cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết. Một đứa con gái ngủ quên trong quá khứ đã bị đánh thức bởi tình

yêu mãnh liệt của anh, không mộng mơ ướp tình theo những cánh phượng hồng của mỗi tình đầu thời học sinh mà tới lúc yêu anh nó vẫn mãi cứ mơ màng, mơ mãi. Nó cảm thấy được yêu.

Những tưởng mọi chuyện êm đềm và cả tình yêu của nó cũng được trọn vẹn trong hạnh phúc. Tiêu chuẩn - thứ mà trước đây nó luôn đặt lên hàng đầu, nào đẹp trai, ga-lăng, lãng mạn và nhất định phải hơn nó về tất cả mọi thứ kể cả vật chất. Có lẽ bây giờ tất cả, ít nhất trong hoàn cảnh này, anh - có đẹp trai, có ga-lăng, quan tâm nó thật đặc biệt... nhưng anh chỉ hơn nó về tuổi và tất nhiên là kinh nghiệm bươn chải với cuộc đời.

Tốt nghiệp cấp ba, anh phải nghỉ học đi làm, phải đối mặt với tất cả những sóng gió cuộc đời, nhà anh còn có một người em trai. Với công việc hiện tại của một người thợ hồ, anh giỏi tay nghề của mình. Quen anh, nó biết cả công việc anh đang làm, năm hai đại học, nó nhận thức được chế độ xã hội bây giờ. Anh đã từng hỏi nó tại sao nhận lời yêu anh trong khi nó - một con bé không quá xinh nhưng dễ thương vừa đủ, và lại chỉ mới năm hai, tương lai còn đợi chờ ở phía trước. Mà có lẽ cả bạn bè nó nếu biết cũng thắc mắc. Những lúc như thế nó chỉ cười trừ, rồi ngoảnh miệng :

- Đó là tình yêu.

Rồi anh cũng giành cho nó thứ tình yêu mà cảm tưởng như không có nó anh sẽ không còn là mình nữa, nó thật sự thấy nó quan trọng với anh như thế nào.

Nó trân trọng anh, phải gọi là kính trọng, nó hồn nhiên nhí nhảnh, và được là nó mỗi lúc bên anh. Tình yêu, tùy mỗi người cảm nhận, nhưng với nó chỉ đơn giản là được yêu đúng nghĩa của chữ yêu. Và cả cảm giác được yêu, được trân trọng khi nó được bên anh.

Rồi chuyện gì đến nó cũng đến, và nó cũng chẳng giấu được ba mẹ nó mãi. Mẹ chỉ hỏi nó là học hay yêu, chỉ một câu mà nó nghe đắng lòng, còn ba - nó là niềm tự hào của ba, mà cũng vì tính nó hợp với ba, mặc dù nó cực kỳ ghét ba những lúc say xỉn. Mà thường thì một tuần thì hết năm ngày ba say. Ba chỉ là một công chức ở xã, còn công việc của một ngư dân thì ba đã không làm từ khi nó vào cấp ba. Chính vì cái mà ba gọi là tính chất công việc, mà ba như thiêu thân lao vào vòng xoáy của rượu chè với đồng lương ba cọc ba đồng.. Còn lại mẹ, một mình lo hết cho nó và anh trai.

Và, cũng chính cái lý do ấy mà nó hứa nếu yêu nó sẽ chỉ yêu một người bình thường, có trách nhiệm với gia đình, hoặc là có trách nhiệm với nó. Một người biết lo cho cuộc sống gia đình và không ngừng cùng nó cố gắng phấn đấu.

Mẹ tỏ thái độ không đồng ý, còn ba chỉ im lặng những lúc tỉnh, say - ba cấm tuyệt đối. Anh trai và nó ít nói chuyện hình như cũng chẳng bao giờ tâm sự với nhau chuyện yêu đương gì. Cả anh và nó mang trong mình một nỗi buồn mà có lẽ một người ngoài nhìn vào sẽ không ai hiểu được. Ngụy tạo cho mình những nụ cười thật tươi, còn anh nó thì “hiếm” khi bắt chuyện với ai nên cũng chẳng có ai hiểu được tính tình anh kể cả nó. Anh chưa hề biết chuyện nó và anh yêu nhau.

Lúc này nó không thừa nhận giữa anh và nó tồn tại tình yêu với mẹ nhưng cũng không biện minh như những lần nó đúng mà mẹ hiểu sai về nó.

Giờ chỉ mới năm hai, anh ít nhất cũng phải sống trong đợi chờ, đợi ngày nó tốt nghiệp. Từ đây tới đó, việc của anh chỉ có thể làm được là lo lắng, quan tâm nó trong sự lặng lẽ, và nhất định không thể nào công khai.

Anh buồn, và nhiều lúc đã khuyên nó không nên tiếp tục với anh dù anh biết anh yêu nó hơn cả chính bản thân mình và nó cũng vậy.

Tình yêu có phân biệt tuổi tác, phân biệt địa vị xã hội. Nhưng con người ta sống trên đời, cả một đời nỗ lực phải chăng cũng vì những thứ hào nhoáng đó. Liệu những lúc đó họ có được hạnh phúc không. Vẫn biết ba mẹ, gia đình muốn tốt cho nó, và cũng chỉ mong con mình ra ngoài người ta không chà đạp lên danh dự như ba mẹ nó đã từng. Người lớn luôn đúng. Nó biết rất rõ những trong sâu thẳm lòng nó nào ai biết được ước muốn của nó giản dị đến nhường nào. Đó là tình yêu.

Trời chiều sông Hương, nắng buông nhẹ, những vệt nắng len lõi từng kẽ lá dịu ngọt. Êm đềm bên ghế đá dưới góc bằng lăng.

Nó và anh, tay trong tay.